

ges fra denne Post som enhver Anden, naar man holder for, at han ikke er stillet til at være kongelig Embedsmand; men forøvrigt skal man lade dem være, hvad de ere i kirkelig Henseende, og ikke udsætte sig for, ved at disputere om denne Sag, at komme derhen til, at man enten ubelukkter af Folketirken de af viede Præster døbte Børn, eller maa døbe dem anden Gang for at faae dem ind i Folketirken. Dette vilde være, hvad man i Almindelighed kalder en kirkelig Scandale, og denne Scandale vilde være kommen frem derved, at Bestyrelsen prøver paa at opretholde en Tilstand, som den allerede igjennem Lov selv har løst, thi Loven om Sognebaandets Løsning har løst Forbindelsen mellem præstelig Bielse og præstelig Embedsmand i visse Forhold. Jeg er derfor af den Formening, at det Spørgsmaal, som egentlig ligger for som det vigtige, er et reent administrativt Spørgsmaal, som den kirkelige, det vil sige, den ministeriel-kirkelige Bestyrelse ikke bør vige tilbage for at afgjøre, saalænge som det holdes nødvendigt for at frelse Kirken selv fra Forvirring. Man skal jo vel lægge Mærke til, at Samfundet, saaledes som det er i samtlige europæiske Lande, i en meget væsentlig Grad, hvor stor Manglen paa en tilhjelpladende Kirkelighed end er, dog hviler paa et religiøst Begreb, og man skal ikke, hvor det ikke behøves, spørge med dem, der holde paa det strengt Kirkelige, allermindst fra Bestyrelsens Side, og endnu mindre klammres med dem, eftersom de dog gaae af med Seiren tilsidst, thi deres Vaaben ere af en eiendommelig Natur, som hyppigt fører til Martyrdom og beriggennem til Seir. Jeg troer, at naar den ærede Minister opgiver den Idee, nødvendigvis først at skulle have en Kirkeforsamling, — Noget, jeg ikke nægter, at vi maae see at skaffe tilveie, men som vi ikke nu kunne faae, — og derimod ved den Magt, som ligger i selve Bestyrelsen, ordner dette simple Forhold til Fordeel for Etyrelsen, saaledes at Sognepræsterne vide, at de ere i Sognet som Regjerings Embedsmænd, og ikke fordi de have den præstelige Bielse — ganske vist kunne de ikke være der uden den præstelige Bielse — men fordi de have faaet Udnævnelse som Regjeringens Embedsmænd, — gjør den ærede Minister

dette, saa faaer han Præsterne stillede i et mere simpelt Forhold til Staten, og den præstelige Bielse kommer da til at spille den Rolle i Kirken, som tilkommer den, og som jeg troer, at vi ikke kunne tage fra den. Forsøger Bestyrelsen at gjøre dette, er det et Indgreb i det kirkelige Liv, thi at nægte Betydningen af den kirkelige Bielse er netop at indgribe i det reent og stærkt Kirkelige.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:

Det kan ikke falde mig ind at spørge med denne Dvæstion eller nogen anden Dvæstion, der vedrører Kirken, og ligesaa lidt agter jeg at klammres om Noget, der vedkommer Kirkens Bestyrelse. Den høitagtede Taler maa være overbeviist om, at jeg søger saa godt, som det er mig muligt, at danne mig en Overbeviisning om de Forhold, som jeg skal have med at gjøre, men een Ting vil jeg ikke gjøre — og det forekommer mig næsten, at den høitagtede Taler opfordrede mig dertil, — og det er, at gaae udenfor Loven. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at naar disse Forhold ere blevne ordnede ved Lov, staar det ikke i Bestyrelsens Magt uden Videre at udvide Loven, som om Sognebaandsløsningsloven indeholdt Andet, end den indeholder. Det kan være uheldigt, at disse Forhold ere lovbundne; men man maa ogsaa erkende, at det er overmaade fine Forhold, og det forekommer mig, efter den Discussion, vi have ført derom, at de næsten ere for fine til, at vi her kunne forhandle dem; jeg føler mig idetmindste selv ude af Stand til paa den Maade, jeg burde, efterat have overtaget Kirkeministeriet, at behandle disse Spørgsmaal. Altsaa, jeg erklærer, at jeg ikke kan gaae ind paa Noget, som jeg maa betragte som en speciel Dvæstion. Med Hensyn til, hvorledes Kirkebestyrelsen vilde stille sig ligeoverfor den Daabshandling, der maatte være foretagen af en Mand, der har faaet den geistlige Bielse og endnu er i Besiddelse af den, skal jeg sige, at det ogsaa forekommer mig at ville være, hvad det ærede Medlem kaldte en kirkelig Scandale, om man nogenfinde vilde forlange, at et Barn, der var døbt af en saadan Mand, igjen skulde døbes; det er altsaa en Fordring, som det aldrig kunde falde mig